

Sygn. akt I ACz 2708/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Małgorzata Lamparska
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz
Sędzia SA:	Ewa Głowacka (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2015 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **M. R.**

przeciwko: **P. Z.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 3 września 2015 r., sygn. VI GNc 222/14

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie .

(...)

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zaskarżonym postanowieniem przyznał świadkowi J. K. 869,23 zł tytułem zwrotu wydatków związanych ze stawiennictwem na wezwanie sądu.

W zażaleniu pozwany domaga się zmiany orzeczenia poprzez przyznanie świadkowi zwrotu kosztów dojazdu poniżej maksymalnej kwoty 0,8358 zł za kilometr ewentualnie uchylenia postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, zarzucając, że nie miał możliwości poinformowania świadka

o odwołaniu rozprawy z powodu choroby sędziego, przez co niezasadne jest obciążenie żalącego wydatkami, szczególnie, że rozprawa nie odbyła się z przyczyn obciążających sąd, a nadto zgodnie z oświadczeniem świadka korzystał on

z samochodu o pojemności silnika 1.108 cm³, przez co nie było podstaw do przyjęcia, że koszt przejazdu jednego kilometra wynosił 0,8356 zł, bowiem według „raportu spalania samochodu F. (...)” (załączonego do zażalenia), pojazdy tej marki zużywają około 7 l benzyny na 100 km, a przy przyjęciu 5 zł za jeden litr, koszty dojazdu nie powinny przekraczać 365 zł. Dodatkowo żalący podniósł, że świadek winien skorzystać z publicznych środków transportu, a w sytuacji gdy chce skorzystać z własnego samochodu, powinien uzyskać zgodę sądu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenia jest nieuzasadnione.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że Sąd rozpoznał wniosek świadka o przyznanie zwrotu kosztów związanych ze stawiennictwem na wezwanie sądu, nie rozstrzygając która ze stron ponosi wydatki z tego tytułu, przez co wszelkie zarzuty, co do braku podstaw obciążenia pozwanego tymi kosztami, nie przystają do skarżonego orzeczenia.

Po drugie zgodnie z art. 87 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, prawo do żądania należności przewidzianych w art. 85 i 86 ustawy służy osobie wezwanej w charakterze świadka, jeżeli się stawiła, choćby nie została przesłuchana, co czyni zarzuty o przyczynach odwołania rozprawy, całkowicie obojętnymi dla rozstrzygnięcia.

Oceny wymagał zarzut zawyżenia przyznanych kosztów dojazdu.

Ten także jest chybiony.

Świadkowi przysługuje zwrot kosztów podróży – z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności sądowej na wezwanie sądu – w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu (art. 85 ust 1 u.k.s.c.). Górną granicę należności stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (art. 85 ust. 2 u.k.s.c.)

Powołane przez żalącego rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r., utraciło moc z dniem 1.03. 2013 r., a obecnie obowiązujące rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. poz. 167), w § 3 ust. 4 odsyła do art. 34a ust. 2 ustawy z dnia

6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1265 oraz z 2013 r. poz. 21). Wydane na podstawie tego ostatniego przepisu rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. poz. 271), w § 2 ust 1b określa stawki za 1 kilometr przejazdu samochodu osobowego, uzależniając ich wysokość wyłącznie od pojemności skokowej silnika. Jeśli jest ona niższa niż 900 cm³ stawka wynosi 0,5214 zł, a jeśli wyższa niż 900 cm³ - 0,8358 zł. Ustalanie kosztów przejazdu świadka w odwołaniu do zużycia paliwa przez samochody określonej marki, nie przystaje do regulacji prawnej, abstrahując już od tego, że koszty używania samochodu to nie tylko zużycie paliwa, ale też amortyzacja.

Zarzut, że świadkowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu samochodem tylko gdy uzyska zgodę sądu, jest nie do obrony.

W świetle art. 85 ust 1 u.k.s.c. świadek może żądać zwrotu kosztów przejazdu w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych. W tych granicach sąd ma swobodę ustalenia czy środek transportu, z którego świadek korzystał

jest odpowiedni, a poniesione koszty spełniają powyższe kryteria. Przepis

art. 85 ust. 2 u.k.s.c., wyznaczający górną granicę należności, odsyła do regulacji mającej zastosowanie do pracowników zatrudnionych w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju. Jakkolwiek rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia

29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, w § 3 ust. 1 stanowi, że to pracodawca określa środek transportu właściwy do odbycia podróży krajowej lub podróży zagranicznej, a także jego rodzaj i klasę, jednak ta regulacja nie może być stosowana do świadków wezwanych przez sąd, skoro ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie odsyła do innych przepisów w zakresie rodzaju środka transportu, a jedynie górnej granicy należności z tytułu kosztów podróży. Ustawodawca przyjął, że świadek może korzystać z własnego samochodu i nie uzależnił prawa do żądania zwrotu kosztów od uprzedniej lub następczej zgody sądu na skorzystanie z tego środka transportu.

Decydującym jest kryterium racjonalności i celowości ich poniesienia w związku ze stawiennictwem świadka na wezwanie sądu.

Z tych przyczyn zażalenie jako bezzasadne podlega oddaleniu na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

(...)

(...)

(...)

(...)

bp